

ze dne 18. května 1926 uhasl a že se povolení exekuce zrušuje. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze sdíletí právní názor dovolatelův, že nabyl práva hmotného tím, že usnesení městské rady, jímž mu byl povolen odklad vyklizení najatých místností do 31. října 1926, bylo uveřejněno v Lidových novinách, neboť schůze městské (obecní) rady Brněnské jsou podle § 8 zák. ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. neveřejné a, byť i se děly za předsednictví starosty neb jeho náměstka (§ 7 cit. zák. a § 88 obecního řádu pro město Brno ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák.), nabývají z usnesení v zasedání tom učiněnýchúčastněné strany soukromých práv teprve tím, že jim bylo usnesení starostou obce neb k jeho příkazu sděleno. To vyplývá jednak ze znění § 74 obec. řádu, dle něhož obec na venek zastupuje pouze starosta; a z § 75 téhož řádu, dle něhož listiny, zakládající závazky obce k třetím osobám, musí podepsati starosta a dva volení členové městské rady. Podle § 76 cit. řádu jest ovšem starosta povinen vykonati usnesení městské rady, jež se stalo v oboru samostatné působnosti obce, způsobem zákonitým, pokud neuznal za nutné výkon jeho odročiti a, svolav nejdéle do tří dnů novou schůzi, vyvolati opětne usnesení městské rady o tomže předmětu, pokud se týče, vyžádati si rozhodnutí městského zastupitelstva. Nebylo sice tvrzeno, že starosta obce odročil usnesení městské rady, povolující odklad vyklizení žalobcova z nájemných místností do 31. října 1926, avšak z toho nemůže žalobce vyvozovati pro sebe právo, dokud mu usnesení městské rady nebylo úředně sděleno (§§ 862 a 862 a) obč. zák.). Že se toto sdělení dosud nestalo, zjistil odvolací soud výsledkem stran. Do té doby, než se sdělení stalo, jest usnesení, jehož se žalobce dovolává, pouhým interním usnesením, z něhož nevyplývají pro žalobce práva ani závazky. Žalobce neprokázal proto, jak správně uznaly již nižší soudy, že lhůta k vyklizení najatých jím místností, končící dle smíru ze dne 18. května 1926 dnem 31. srpna 1926, byla, jak tvrdí, prodloužena způsobem obecními a jemu právo poskytujícím do 31. října 1926 a proto právem oba nižší soudy jeho žalobní nárok zamítly.

Čís. 7276.

Zamítl-li soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku, námitku rozepře právoplatně rozsouzené, nemůže odvolací soud výrok ten, nebyl-li napaden, přezkoumati z úřadu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 582/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl usnesením, pojatým do rozsudku, námitku rozepře právoplatně rozsouzené. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by ve věci rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursu nelze upřítí oprávnění. Usnesením, pojatým do rozsudku procesního soudu, byla odmítnuta, správně zamítnuta, námitka rozepře pravoplatně rozsouzené. Proti tomuto usnesení nepodal žalovaný rekursu ani odděleného, ani do odvolání pojatého a nenapadl vůbec výrok toho ve svém odvolání, čímž se stal výrok ten pravoplatným. Když soud odvolací nicméně se zabýval otázkou, zda rozepře tato byla již pravoplatně rozsouzena, pochybil. Ustanovuje sice § 240 odst. III. c. ř. s., že soud má vždy z moci úřední přihlížeti ku pravoplatnosti rozsudku, týkajícího se téže sporné věci, avšak předpis tento má jen platnost obmezenou, platí totiž pouze potud, pokud zde není pravoplatného rozhodnutí otázky této. Opomenula-li strana postižená výrokem, zamítajícím námitku věci rozsouzené, podati proti němu opravný prostředek, nemůže odvolací soud z moci úřední výrok o námitce té přezkoumati, vždyť nové rozhodnutí o věci jednou již rozsouzené nezakládá zmatečnosti, ke které soud odvolací má z moci úřední hleděti, jak plyne z § 477 c. ř. s. úsudkem z opaku a z § 471 čís. 6 c. ř. s., kdež se nařizuje, aby odvolací soud rozhodl v zasedání neveřejném o námitce věci rozsouzené, byl-li v odvolání výrok ten napaden, z čehož plyne, že výrok ten nelze již přezkoumávaní, nebyl-li opravným prostředkem vůbec napaden (viz Hora: Českosl. civilní právo procesní II., str. 62 a 63). V té příčině dlužno poukázati na zásady vyslovené v plenárním rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1924, čís. 3775 sb. n. s., jichž jest obdobně šetřiti i v tomto případě.

Čís. 7277.

Exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy proti československému státu jako poddlužníku jest přípustna jen, když pohledávka proti státu jest již likvidní a k výplatě poukázána. Jest na vymáhajícím věřiteli, by tyto okolnosti uvedl v exekučním návrhu, v němž dlužno též aspoň přibližně udati výši pohledávky.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 631/27.)

K návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla ku vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, příslušející prý dlužnici proti Stavebnímu fondu hornickému při ministerstvu veřejných prací v Praze v neznámé výši za provedené stavby soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Žadatelka ve své žádosti uvádí jako poddlužníka ministerstvo veřejných prací, z čehož je patrné, že jde o pohledávku proti eráru jako poddlužníku. Podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., zachovaného výslovně v platnosti čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., je nepřípustným zákaz a soudní zabavení ve příčině pohledávek, které nejsou ještě likvidními a u veřejných pokladen nebyly dosud ještě poukázány k výplatě. Tento předpis mluví o soudním zabavení vůbec, nerozlišňuje, zda vede se exekuce proti eráru jako dlužníku, či zda zabavuje se pohledávka příslušející soukromé